

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 341/2012-43

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejných zasadnutí senátu 13. septembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti L., spol. s r. o., B., zastúpenej advokátkou JUDr. K. K., Ž., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd všetko v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Daňového úradu Banská Bystrica II a jeho rozhodnutiami č. 851/230/4510/09/Šim z 2. februára 2009, č. 851/230/4503/09/Šim z 2. februára 2009 a č. 851/230/4931/09/Šim z 3. februára 2009, postupom Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky a jeho rozhodnutiami č. I/221/9044-55181/2009/990447-r z 8. júna 2009, č. I/221/9045-55182/2009/990447-r z 8. júna 2009 a č. I/221/9046-55184/2009/990447-r z 8. júna 2009, postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 24 S 28/2009 a jeho rozsudkom zo 16. apríla 2010 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sžf 28/2010 a jeho rozsudkom z 18. mája 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti L., spol. s r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. novembra 2011 doručená sťažnosť spoločnosti L., spol. s r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a v čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) všetko v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy postupom Daňového úradu Banská Bystrica II (ďalej len „daňový úrad“) a jeho rozhodnutiami č. 851/230/4510/09/Šim z 2. februára 2009, č. 851/230/4503/09/Šim z 2. februára 2009 a č. 851/230/4931/09/Šim z 3. februára 2009, postupom Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „daňové riaditeľstvo“) a jeho rozhodnutiami č. I/221/9044-55181/2009/990447-r z 8. júna 2009, č. I/221/9045-55182/2009/990447-r z 8. júna 2009 a č. I/221/9046-55184/2009/990447-r z 8. júna 2009, postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 24 S 28/2009 a jeho rozsudkom zo 16. apríla 2010 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sžf 28/2010 a jeho rozsudkom z 18. mája 2011.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že daňový úrad rozhodnutím č. 851/230/4503/09/Šim z 2. februára 2009 podľa § 15 ods. 14 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní a poplatkov“) znížil sťažovateľke ako platiteľke dane z pridanej hodnoty nadmerný odpočet

uvedený v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie február 2008 o sumu 928 714,59 € a priznal jej nadmerný odpočet v sume 15,91 €.

Napádaným rozhodnutím č. 851/230/4510/09/Šim z 2. februára 2009 daňový úrad podľa § 15 ods. 14 zákona o správe daní a poplatkov znížil sťažovateľke ako platiteľke dane z pridanej hodnoty nadmerný odpočet uvedený v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie apríl 2008 o sumu 857 730,86 € a priznal jej nadmerný odpočet v sume 236,12 €.

Napokon rozhodnutím č. 851/230/4931/09/Šim z 3. februára 2009 daňový úrad podľa § 15 ods. 14 zákona o správe daní a poplatkov znížil sťažovateľke ako platiteľke dane z pridanej hodnoty nadmerný odpočet uvedený v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie marec 2008 o sumu 1 049 550,48 € a priznal jej nadmerný odpočet v sume 99,06 €.

Proti všetkým týmto rozhodnutiam daňového úradu podala sťažovateľka opravný prostriedok.

Daňové riaditeľstvo na základe odvolania sťažovateľky rozhodnutím č. I/221/9044-55181/2009/990447-r z 8. júna 2009, ktoré nadobudlo právoplatnosť 21. júna 2009, rozhodnutie daňového úradu č. 851/230/4503/09/Šim z 2. februára 2009 podľa § 48 ods. 5 zákona o správe daní a poplatkov zmenilo tak, že znížilo nadmerný odpočet uvedený v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie február 2008 o sumu 928 367,52 € a priznalo nadmerný odpočet v sume 362,98 €, t. j. znížilo nepriznaný nadmerný odpočet o 347,06 €. Rozhodnutím č. I/221/9045-55182/2009/990447-r z 8. júna 2009, ktoré nadobudlo právoplatnosť 21. júna 2009, podľa § 48 ods. 5 zákona o správe daní a poplatkov daňové riaditeľstvo rozhodnutie daňového úradu č. 851/230/4931/09/Šim z 3. februára 2009 potvrdilo a rozhodnutím č. I/221/9046-55184/2009/990447-r z 8. júna 2009, ktoré nadobudlo právoplatnosť 21. júna 2009, daňové riaditeľstvo podľa § 48 ods. 5 zákona o správe daní a poplatkov rozhodnutie daňového úradu č. 851/230/4510/09/Šim z 2. februára 2009 takisto potvrdilo.

Proti všetkým uvedeným rozhodnutiam daňového riaditeľstva podala sťažovateľka žalobu o preskúmanie ich zákonnosti v rámci správneho súdnictva. O týchto troch žalobách rozhodoval krajský súd v spoločnom konaní vedenom pod sp. zn. 24 S 28/2009 a rozsudkom zo 16. apríla 2010 ich zamietol z dôvodu, že *„správny orgán sa svojím postupom nedopustil v žalobe tvrdeného porušenia práv žalobcu a postupoval v súlade s ustanoveniami zákona o správe daní, ako aj zákona o DPH, keď vychádzal zo skutkového*

stavu zisteného z dokladov žalobcu a dôkazov získaných vlastným šetrením. Súd na základe uvedeného dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutia žalovaného, ktorým boli potvrdené (rozhodnutia za mesiac marec a apríl 2008), resp. ktorým bolo zmenené prvostupňové rozhodnutie o znížení nadmerného odpočtu (za mesiac február 2008), ako vecne správne, sú v súlade so zákonom...“.

Na základe sťažovateľkou podaného odvolania najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 Sžf 28/2010 z 18. mája 2011 rozhodnutie krajského súdu potvrdil s odôvodnením, že napadnuté rozhodnutia daňového riaditeľstva sú aj „podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutočného stavu. Preto ak krajský súd dospel k právnemu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmanými rozhodnutiami žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd... za správny.

... krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami žalobcu.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli veľkej časti totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.“.

Sťažovateľka vytýka daňovému úradu ako správcovi dane nedodržanie šesťmesačnej lehoty na vykonanie daňovej kontroly v zmysle ustanovenia § 15 ods. 17 zákona o správe daní a poplatkov. Daňová kontrola sa začala 9. mája 2008 a bola skončená 30. januára 2009. Kontrola teda nebola vykonaná v lehote 6 mesiacov a ani nebola správcom dane predĺžená. Rovnako sťažovateľka poukazuje na nedodržanie 30-dňovej lehoty na postúpenie odvolania daňovým úradom odvolaciemu orgánu v zmysle ustanovenia § 47 ods. 3 zákona o správe daní a poplatkov. Navyše, daňový úrad v rozpore s uvedeným ustanovením zákona neinformoval sťažovateľku o postupe v odvolacom konaní. Sťažovateľka ďalej vytýka správnym orgánom, ako aj všeobecným súdom, že od zmeny svojho sídla, na ktorú riadne upozornila, doručovali všetky písomnosti na nesprávnu adresu. Doručovanie na nesprávnu adresu sa týkalo taktiež konateľ a sťažovateľky. Tým malo dôjsť k porušeniu práva sťažovateľky „na spravodlivý proces“.

Krajskému súdu sťažovateľka vytýka, že nevykonala dôkazy, ktoré boli podľa jej názoru rozhodné pre preskúmanie rozhodnutí správneho orgánu, čím došlo k porušeniu jej práva na spravodlivé konanie. Zároveň sťažovateľka uvádza: „*Tým že prvostupňový súd poukázal iba na prvú vetu ust. § 250i ods. 1 OSP a konkrétne nezdôvodnil a neuviedol žiadny racionálny dôvod, prečo nevykonala dôkaz - hoci mohol - a neprisvedčil dôvodnosti a nevyhnutnosti vykonať dôkaz, a pokiaľ súd učinil len úvahovú skratku, nie je odôvodnenie rozsudku čo do... navrhovaného dôkazu... presvedčivé a priliehavo odôvodnené a nie je teda v súlade s ust. § 157 ods. 2 OSP a súčasne s jeho základnými ústavnými právami.*“

Podľa názoru sťažovateľky krajský súd sa nezaoberal namietaným porušením princípu jej daňovej neutrality, ako ani skutočnosťou, že daňový úrad, ako aj daňové riaditeľstvo prenášajú zodpovednosť a povinnosti dodávateľskej spoločnosti na sťažovateľku. Takýmto postupom krajského súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom a bolo porušené jej právo na spravodlivý súdny proces.

Ďalej sťažovateľka krajskému súdu vytýka nesprávne právne posúdenie v otázke udelenej plnej moci J. F. s následným doručovaním písomností. Sťažovateľka zároveň spochybňuje závery znaleckého dokazovania, ako aj nemožnosť zúčastniť sa na procesnom úkone – ohliadka technológie, v čom vidí porušenie práva na spravodlivý proces. Ďalej uvádza, že v podanej žalobe namietala aj ďalšie skutočnosti, resp. pochybenia správcu dane, ako aj žalovaného správneho orgánu, ktoré však oba súdy (krajský súd a najvyšší súd) nijakým spôsobom nevyhodnotili, a to najmä výpoveď svedkyne Ing. O. V., zástupkyne špedičnej spoločnosti A., s. r. o., ako aj listinné dôkazy preukazujúce vývoz tovaru do R. a vyhlásenie kupujúceho zo 4. augusta 2009 o dodaní tovaru.

Sťažovateľka tvrdí, že označenými rozhodnutiami daňového úradu, daňového riaditeľstva, krajského súdu a najvyššieho súdu došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces a práva vlastníť majetok, „*a to predovšetkým tým, že zo strany správnych orgánov a zo strany súdov bola sťažovateľovi bezdôvodne a arbitrárne odopretá možnosť súdnej ochrany jeho vlastníckeho práva.*“

... *Sťažovateľ sa na Daňový úrad II v Banskej Bystrici, Daňové riaditeľstvo a Krajský súd v Banskej Bystrici a následne na základe podaného odvolania na Najvyšší súd Slovenskej republiky obrátili s požiadavkou na ochranu svojich základných práv a slobôd, konkrétne svojho práva vlastníť majetok. V rozpore s povinnosťou právneho štátu sa však uvedené správne orgány a súdy dopustili denegatio iustitiae, t. j. odopretia spravodlivosti*

a svojim nezákonným postupom porušili právo sťažovateľa na spravodlivý proces tak, ako nám to priznáva a garantuje právny poriadok Slovenskej republiky v spojení s medzinárodnými dohovormi, ktorými je Slovenská republika viazaná...

Konanie správnych orgánov a súdov v tomto prípade je protiprávne a svojvoľné. Takýto postup súdov je jasným a evidentným porušením jedného zo základných ľudských práv zakotvených v čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, resp. v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd - právo na spravodlivé konanie... Taktiež sa jedná o porušenie základných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku...

... Správne orgány svojim svojvoľným a arbitrárnym rozhodnutím rozhodli o subjektívnom práve účastníka bez jeho faktickej možnosti brániť svoje subjektívne práva. Správne orgány neprípustným spôsobom prekročili svoje ústavné i zákonné limity a autoritatívnym spôsobom si vynútili postavenie, ktoré im v zmysle platného právneho poriadku nepatria. Nezákonným postupom správne orgány v podstate úplne zabránili sťažovateľovi brániť svoje základné ústavné práva. Preto ide jednoznačne o protiprávne a nezákonné rozhodnutia tak správnych orgánov ako i súdov.

... V tomto konaní a danými rozhodnutiami došlo k závažnému porušeniu práv sťažovateľa. A to najmä, že účastníkovi konania sa postupom správneho orgánu odňala možnosť konať pred správnym orgánom a súdom. A to najmä nesprávnym doručovaním písomnosti, nedodržanie zákonom stanovených lehôt a to napriek urgenciám, nemožnosť sa zúčastniť pri ohliadke znalca, zastúpenie neoprávnenou osobou a mnohých ďalších porušení. Tieto porušenia majú charakter narušenia princípov spravodlivého procesu a v konečnom dôsledku znamenajú odopretie práva na súdnu ochranu v duchu čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. V konaní bola porušená jedna zo základných zásad civilného procesu, ktorou je kontradiktórnosť konania... Táto zásada bola hrubo porušená v tomto konaní, keď súd ani len nevyhodnotil predložené dôkazy...

Krajský súd v Banskej Bystrici a Najvyšší súd Slovenskej republiky sa vo svojich rozhodnutiach nevysporiadal s námietkami sťažovateľa a teda ide jednoznačne o vecne nesprávne a nespravodlivé rozhodnutia, v ktorom bolo sťažovateľovi opätovne odňaté právo konať pred súdom. Odmietnutím odvolania voči týmto rozhodnutiam odňal konať pred súdom sťažovateľovi aj Najvyšší súd Slovenskej republiky...

Účastníkovi konania bola odňatá reálna a efektívna možnosť konať pred súdom, spočívajúca práve z objektívneho hľadiska právne i skutkovo argumentovať k vecnej

a procesnej stránke rozhodovanej veci. Ale najmä bola účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom a to fakticky, tým že neboli riadne vykonané predložené dôkazy, ktorými sa súd však ani nezaoberal.

Inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vidí sťažovateľ v porušení zásady kontradiktórnosti konania... Toto porušenie malo zásadný vplyv na rozhodnutie vo veci, aj keď sa čiastočne prekrýva s odňatím možnosti konať pred súdom. Súd bez toho, aby riadnym spôsobom vyhodnotil dôkazy, rozhodol riadne nekonal v predmetnej veci.

... rozhodnutie tak prvostupňového ako i odvolacieho súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, čo takisto zakladá porušenie práva na spravodlivý proces garantovaný právnym poriadkom Slovenskej republiky.

... súdy sa nedostatočne riadili... zásadou ústnosti a priamosti, keď svoje rozhodnutia opreli iba o písomné informácie správnych orgánov, ale nevykonali ďalšie preukazovanie...

Súd tým, že žalobu odmietol napriek skutočnosti, že neboli dané zákonné dôvody, odňal žalobcom možnosť konať pred súdom, odoprel im poskytnúť právnu ochranu..., čím porušil ich právo na spravodlivý proces a tým zároveň právo domáhať sa ochrany svojho vlastníckeho práva na príslušnom orgáne súdnej moci...“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľov domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1. Ústavy Slovenskej republiky, čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy SR Rozhodnutím Daňového úradu Banská Bystrica II, č. 851/230/4510/09/Šim zo dňa 2. 2. 2009 v spojení s rozhodnutím Daňového úradu Banská Bystrica II, č. 851/230/4503/09/Šim zo dňa 2. 2. 2009, v spojení s rozhodnutím Daňového úradu Banská Bystrica II, č. 851/230/4931/09/Šim zo dňa 3. 2. 2009 v spojení s Rozhodnutím Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, č. I/221/9044-55181/2009/990447-r zo dňa 8. 6. 2009, v spojení s Rozhodnutím Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, č. I/221/9045-55182/2009/990447-r zo dňa 8. 6. 2009, v spojení

s Rozhodnutím Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, č. I/221/9046-55184/2009/990447-r zo dňa 8. 6. 2009, v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. 24 S/28/2009-145 zo dňa 16. 04. 2010, v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. 2 Sžf/28/2010 zo dňa 18. 05. 2011.

2. Rozhodnutím Daňového úradu Banská Bystrica II, č. 851/230/4510/09/Šim zo dňa 2. 2. 2009 v spojení s rozhodnutím Daňového úradu Banská Bystrica II, č. 851/230/4503/09/Šim zo dňa 2. 2. 2009, v spojení s rozhodnutím Daňového úradu Banská Bystrica II, č. 851/230/4931/09/Šim zo dňa 3. 2. 2009 v spojení s Rozhodnutím Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, č. I/221/9044-55181/2009/990447-r zo dňa 8. 6. 2009, v spojení s Rozhodnutím Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, č. I/221/9045-55182/2009/990447-r zo dňa 8. 6. 2009, v spojení s Rozhodnutím Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, č. I/221/9046-55184/2009/990447-r zo dňa 8. 6. 2009, v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. 24 S/28/2009-145 zo dňa 16. 04. 2010, v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. 2 Sžf/28/2010 zo dňa 18. 05. 2011 a postupom týchto správnych orgánov a postupom tohto súdu, tak správnom konaní, ako i súdnom konaní porušené bolo.

3. Zrušuje Rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica II, č. 851/230/4510/09/Šim zo dňa 2. 2. 2009 v spojení s rozhodnutím Daňového úradu Banská Bystrica II, č. 851/230/4503/09/Šim zo dňa 2. 2. 2009, v spojení s rozhodnutím Daňového úradu Banská Bystrica II, č. 851/230/4931/09/Šim zo dňa 3. 2. 2009 v spojení s Rozhodnutím Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, č. I/221/9044-55181/2009/990447-r zo dňa 8. 6. 2009, v spojení s Rozhodnutím Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, č. I/221/9045-55182/2009/990447-r zo dňa 8. 6. 2009, v spojení s Rozhodnutím Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, č. I/221/9046-55184/2009/990447-r zo dňa 8. 6. 2009, v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. 24 S/28/2009-145 zo dňa 16. 04. 2010, v spojení s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. 2 Sžf/28/2010 zo dňa 18. 05. 2011 a vec vracia Daňovému úradu Banská Bystrica II na ďalšie konanie.

4. Priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie v sume 1.000.000,- EUR, ktoré sú mu porušovatelia povinní zaplatiť do dvoch mesiacov odo dňa doručenia tohto nálezu.

5. Porušovatelia sú spoločne a nerozdielne povinní nahradiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľov do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

Podaním doručeným ústavnému súdu 30. mája 2012 označeným ako „*Doplnenie sťažnosti*“ sťažovateľka doplnila svoju sťažnosť o ďalšiu skutkovú argumentáciu a v podstatnom uviedla:

„... za závažné pochybenie zo strany správcu dane daňový subjekt považuje skutočnosť, že nikde a to ani v protokole o kontrole a ani v samotných rozhodnutiach sa neuvádza, že tovar bol vyvezený, o čom si mohol správca dane na základe dožiadania vyžiadať z pobočky colného úradu medzinárodné nákladné listy a skutočnosť, ktorú potvrdila aj svedkyňa špedičnej spoločnosti A., s. r. o...

Daňové riaditeľstvo SR ako odvolací orgán sa v odôvodnení rozhodnutia s argumentáciou daňového subjektu vo vzťahu k výpovedi svedkyne absolútne vôbec nevysporiadalo a nevyhodnotilo, a teda nie je zrejmé, či táto skutočnosť je preukázaná alebo nie a prečo teda tento dôkaz neskúmal, keďže práve skutočnosť, že tovar bol vyvezený, je pre právne posúdenie veci rozhodujúcou skutočnosťou. Odvolací orgán svoje závery odôvodnil len preverovaním colno-kriminálneho úradu, správca dane nepreveroval splnenie podmienok vývozu tovaru a tieto ani nespochybnil. Odvolací orgán skonštatoval, že táto skutočnosť nie je pre právne posúdenie veci rozhodujúca...

Krajský súd v Banskej Bystrici tak ako správca dane a odvolací orgán DR SR sa k vývozu tovaru špeciálne nevenoval, k svedectvu svedkyne... k realizovanému vývozu tovaru a k samotnému vývozu tovaru sa nevyjadroval, nevyhodnotil žalobcom predložený dôkaz..., že tovar bol dodaný, pri odôvodnení rozsudku tak nepostupoval podľa § 157 ods. 2 OSP...

Najvyšší súd SR síce uznal námietku sťažovateľa, že Krajskému súdu v Banskej Bystrici nič nebránilo v tom, aby sa s predloženým dôkazom... zaoberal a tento vyhodnotil, uviedol však, že tento dôkaz sám o sebe nemohol ovplyvniť správnosť rozhodnutia krajského súdu a v kontexte iných vykonaných dôkazov totiž nemohol ovplyvniť správnosť rozhodnutia krajského súdu a v kontexte iných vykonaných dôkazov totiž nijakým spôsobom nespochybňuje závery krajského súdu o tom, že žalobca nevyviezol ruskému partnerovi ním deklarovaný tovar a taktiež nebol spôsobilý spochybniť ani tú skutočnosť, že žalobca nepreukázal kúpu predmetného technologického zariadenia...“

Podľa tvrdenia sťažovateľka sa najvyšší súd *„... Samotným vývozom... opäť zaoberal len okrajovo, pričom od samotného prvého úkonu daňového subjektu voči rozhodnutiam*

správca danie poukazuje daňový subjekt na vývoz tovaru, tomu však žiaden správny orgán a ani súd nevenovali náležitú pozornosť...

Daňové orgány a aj súdy opomenuli a nezohľadnili v rámci právneho posúdenia veci ust. § 47 zákona o dani z pridanej hodnoty, jeho aplikáciu a právne dôsledky na daný prípad. Rozhodnutia daňových orgánov a aj súdov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci. Daňové orgány a aj súdy nesprávne interpretovali právny predpis zákon č. 222/2004 Z. z. a zo zistených skutkových záverov vyvodili nesprávne právne závery, ich rozhodnutia sú zmätočné.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka v doplnení sťažnosti navrhla, aby ústavný súd rozhodol tak, ako to žiadala v sťažnosti doručenej ústavnému súdu 16. novembra 2011.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľky vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu všetko v spojení s porušením čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy označenými postupmi a rozhodnutiami daňového úradu, daňového riaditeľstva, krajského súdu a najvyššieho súdu.

1. Ústavný súd v prvom rade poznamenáva, že podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd len vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd preto nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základného práva alebo slobody môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným orgánom (najčastejšie súdom), musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 103/02). V okolnostiach prípadu preto ústavný súd poukazuje na svoju skoršiu judikatúru, podľa ktorej ak zákon priznáva fyzickej osobe oprávnenie navrhnúť preskúmanie rozhodnutia orgánu verejnej správy v správnom súdnictve, je vylúčená právomoc ústavného súdu (I. ÚS 69/96).

Proti sťažnosťou napadnutým rozhodnutiam daňového úradu mala sťažovateľka v prípade jej presvedčenia o ich nesprávnosti k dispozícii riadne opravné prostriedky (odvolania), ktoré aj využila. O týchto rozhodovalo daňové riaditeľstvo, v ktorého právomoci bolo prípadné zistené porušenie práv sťažovateľky v prvostupňovom administratívnom konaní napraviť. Ak bola sťažovateľka presvedčená, že ani druhostupňový správny orgán neposkytol ochranu jej právam a zákonom chráneným záujmom, t. j. ani rozhodnutia daňového riaditeľstva nepovažovala za zákonné, mala možnosť návrhom podaným všeobecnému súdu domáhať sa preskúmania zákonnosti namietaných rozhodnutí daňového riaditeľstva. Túto možnosť sťažovateľka takisto využila a krajskému súdu podala žaloby v zmysle príslušných zákonných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku upravujúcich správne súdnictvo. Povinnosťou krajského súdu bolo v prípade zistenia nedostatkov v rozhodnutiach správnych orgánov (ich nezákonnosti) poskytnúť ochranu právam sťažovateľky, avšak krajský súd porušenie zákona v administratívnom konaní nezistil, preto rozsudkom č. k. 24 S 28/2009-145 zo 16. apríla 2010 žaloby sťažovateľky zamietol. Proti rozhodnutiu krajského súdu mala sťažovateľka, v prípade nesúhlasu s jeho závermi k dispozícii riadny opravný prostriedok – odvolanie, ktoré podala a o ktorom rozhodoval najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sžf 28/2010. Rovnako v tomto odvolacom konaní najvyšší súd mohol a mal poskytnúť náležitú ochranu právam sťažovateľky, ak by dospel k presvedčeniu, že tak zo strany správnych orgánov, ako aj zo strany krajského súdu urobené nebolo.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že v súvislosti s namietaným porušením označených práv sťažovateľky napadnutými postupmi a rozhodnutiami daňových orgánov, ako aj krajského súdu mala sťažovateľka k dispozícii účinné opravné prostriedky nápravy tak v rámci administratívneho konania, ako aj pred príslušným súdnym orgánom, ktoré aj využila. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

2. V súvislosti s namietaným porušením sťažovateľkou označených práv postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Sžf 28/2010 a jeho rozsudkom z 18. mája 2011 ústavný súd zistil, že toto rozhodnutie bolo sťažovateľke (jej právnenému zástupcovi)

doručené 13. júna 2011 a v ten deň nadobudlo aj právoplatnosť, t. j. správne konanie bolo ako celok skončené.

Podľa judikatúry ústavného súdu jedným zo zákonných predpokladov na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v dvojmesačnej lehote ustanovenej § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Podľa tohto ustanovenia možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia, opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd teda zistil, že hoci rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžf 28/2010 z 18. mája 2011 sa stal právoplatným 13. júna 2011, sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súdu doručená až 16. novembra 2011 (na poštovú prepravu bola daná 15. novembra 2011), t. j. evidentne po zákonom predpísanej dvojmesačnej lehote. Vzhľadom na skutočnosť, že zmeškanie tejto lehoty nie je možné odpustiť a ani ju predĺžiť vzhľadom na jej kogentnú povahu (I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03, IV. ÚS 13/03), ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra 2012